

Det händer igen

Jag vågar inte läsa morgontidningen.

Jag vågar inte be kvällsböner.

Jag borde följa med nyheterna, jag vet, att isolera sig är ju inte bra, man kan ju inte leva i sin egna fantasivärld heller. Men jag kan inte.

Istället tappar jag bort mig själv någonstans bland Havshagens betongstrukturer. Den banala brutalismen reser sig som en knytnäve över det illaluktande havet, den kastar ingen skugga, jag lämnar inga spår, för marken är av asfalt, och himlen är en vägg av ljus.

Det är evig vinter, här i Helsingfors. Det finns sprickor och vattenskador i min fantasivärld - mitt hjärta brister i Berghäll, jag gråter i treans spårvagn.

Trots det, driven av något jag aldrig förstått mig på, petar jag ut bitarna av mig själv ur skår i spårvagnens gummigolv. Jag plockar upp och sätter ihop dem, torkar bort mascara med ärmen, andas ut, andas in, påminner mig själv att jag är en bortskämd finne, vad har jag för rätt att tycka synd om mig själv.

Du är så nihilistisk, det är ditt problem, säger min deprimerade vän i telefonen. Skämtar du? Det är ju det bästa med mig, svarar jag.

Om du var som jag, kanske du inte skulle vara deprimerad. Men det säger jag inte.

Istället försöker jag trösta oss. Jag säger: i alla fall, ju sämre tider, desto bättre fester. Men det låter bara sorgligt. Och sedan blir det tyst igen.

Alla mina vänner väntar på sommaren.

Jag bjuder min vän från Vasa till Helsingfors. Men hon vill bara till St Petersburg. Hennes babushka dog i corona under 2020, gravsten måste köpas, lägenhet måste tömmas. Men hon kan bli fast bakom järnridån utan förvarning. Det är för riskabelt. Hon är avskuren.

Babushkan får bli utan gravsten.

Jag vill också åka till St Petersburg.

Mina böcker är kvar där. Welsh och Skugge ligger i den lilla dammiga kartonglådan jag lämnat kvar, så de kunde välkomna mig hem, så jag alltid skulle ha något att återvända till. Även om det bara är två slitna pocketböcker.

Jag tror jag lämnade kvar en bit av mig själv i kartonglådan bakom järnridån.

Eller så bara hoppas jag det.

Kanske en bit av mig är borta för evigt.

Jag finner mig själv bland Havshagens betongstrukturer.

Överväldigad står jag mitt i de tomma parkeringshallarna.

Avskuren - men inte ensam.

För nu är svaret på frågan *hur mår du* bara ett ord: kriget. Sedan tystnad, så ändlöst sorgsna ögon, och en överenskommelse att försöka tala om något annat. Men allt vi säger handlar om kriget i alla fall. Eller talar vi egentligen om sorgen runt kriget?

Sedan när det har slutat regna ska vi gå på picknick. Jag vet ett fint hörn i parken där vi kan låtsas att vi är lyckliga en stund. Sedan när allt det här är över ska jag visa dig mina favoritställen i St Petersburg, precis så som de är i mina minnen. Jag älskar dig, snälla fortsätt hoppas att det blir sommar snart.

För vad finns det ens att säga om själva kriget?

Det här fick aldrig ske. Det händer igen.